

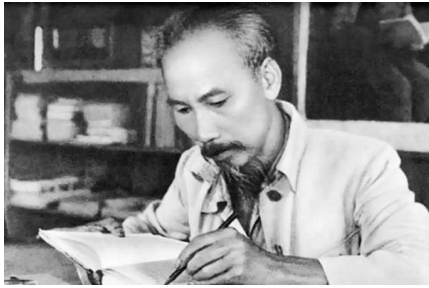
CHI ĐOÀN TIỂU HỌC DUY TÂN

Giới thiệu

những câu chuyện hay về Bác Hồ

GIẢN DỊ VÀ TIẾT KIỆM

Bà Nguyễn Thị Liên, nguyên cán bộ Văn phòng Phủ Chủ tịch, kể lại rằng: Khi làm việc ở văn phòng Bác, đôi khi bà còn đảm nhận việc khâu, vá quần áo, chăn, màn, áo gối cho Bác. Công việc này giúp bà có điều kiện được gần Bác và học tập được rất nhiều.

Áo Bác rách, có khi vá đi vá lại, Bác mới cho thay. Chiếc áo gối màu xanh hoà bình của Bác, được ông Cần (người phục vụ Bác) đưa bà vá đi vá lại. Cầm chiếc áo gối của Bác, bà rung rung nước mắt, bà nói với ông Cần thay áo gối khác cho Bác dùng nhưng Bác chưa đồng ý. Người vẫn dùng chiếc áo gối vá.

Những năm tháng giúp việc ở văn phòng Bác bà đã có những kỷ niệm không bao giờ quên.

Bà còn kể rằng:

Ở Việt Bắc, có một buổi Bác đi công tác về muộn, về qua văn phòng, Bác nghỉ lại một lát vì mệt. Đồng chí Hoàng Hữu Kháng, bảo vệ của Bác nói với bà:

- Bác mệt không ăn được cơm. Cô nấu cho Bác bát cháo.

Bác đang nằm nghỉ nghe thấy thế liền bảo bà:

- Cô nấu cháo cho Bác bằng cơm nguội ấy, vừa chóng chín, vừa tiết kiệm được gạo, khỏi bỏ phí cơm thừa.

Câu chuyện bà kể khiến chúng tôi xúc động và thương Bác quá chừng. Bác thật giản dị và tiết kiệm, chất chiu như người cha lo cho một gia đình lớn, như cảnh nhà đông con mà còn túng thiếu. Chiếc áo gối vá, bát cháo nấu bằng cơm nguội của vị Chủ tịch nước có tác động lớn đến suy nghĩ của mỗi con người nhất là hiện nay, Đảng và Nhà nước ta thực hiện cuộc vận động “Học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức và phong cách Hồ Chí Minh”.

Bài học kinh nghiệm

Câu chuyện nhỏ trên thấy rằng chúng ta cần noi gương ở Bác đức tính giản dị và tiết kiệm. Tiết kiệm có thể giúp những người còn khó khăn hơn chúng ta, giúp cho những người thật sự cần giúp đỡ, như thế ta sẽ vui mà người nhận cũng sẽ cùng vui.

Đường dẫn video câu chuyện về bác:

https://www.youtube.com/watch?v=JnmHcv_xFlk

ĐÔI DÉP BÁC HỒ

Đôi dép của Bác “ra đời” vào năm 1947, được “chế tạo” từ một chiếc lốp ô tô quân sự của thực dân Pháp bị bộ đội ta phục kích tại Việt Bắc. Đôi dép đo cắt không dày lắm, quai trước to bản, quai sau nhỏ rất vừa chân Bác.

Trên đường công tác, Bác nói vui với các cán bộ đi cùng:

- Đây là đôi hài vạn dặm trong truyện cổ tích ngày xưa... Đôi hài thần đất, đi đến đâu mà chẳng được.

Gặp suối hoặc trời mưa trơn, bùn nước vào dép khó đi, Bác tụt dép, xách tay. Đi thăm bà con nông dân, sỏi chân trên các cánh đồng đang cấy, đang vụ gặt, Bác lại xắn quần cao lội ruộng, tay xách hoặc nách kẹp đôi dép...

Mười một năm rồi vẫn đôi dép ấy... Các chiến sĩ cảnh vệ cũng đã đôi ba lần “xin” Bác đổi dép nhưng Bác bảo “vẫn còn đi được”.

Cho đến lần đi thăm Ấn Độ, khi Bác lên máy bay, ngồi trong buồng riêng thì mọi người trong tổ cảnh vệ lập mẹo giấu dép đi, để sẵn một đôi giày mới...

Máy bay hạ cánh xuống Niu-đê-li, Bác tìm dép. Mọi người thưa:

Có lẽ đã cất xuống khoang hàng của máy bay rồi... Thưa Bác....

- Bác biết các chú cất dép của Bác đi chứ gì. Nước ta còn chưa được độc lập hoàn toàn, nhân dân ta còn khó khăn, Bác đi dép cao su nhưng bên trong lại có đôi tất mới thế là đủ lắm mà vẫn lịch sự - Bác ôn tồn nói. Vậy là các anh chiến sĩ phải trả lại dép để Bác đi vì dưới đất chủ nhà đang nóng lòng chờ đợi...

Trong suốt thời gian Bác ở Ấn Độ, nhiều chính khách, nhà báo, nhà quay phim... rất quan tâm đến đôi dép của Bác. Họ cúi xuống sờ nắn quai dép, thì nhau bấm máy từ nhiều góc độ, ghi ghi chép chép... làm tổ cảnh vệ lại phải một phen xem chừng và bảo vệ “đôi hài thần kỳ” ấy.

Năm 1960, Bác đến thăm một đơn vị Hải quân nhân dân Việt Nam. Vẫn đôi dép “thâm niên” ấy, Bác đi thăm nơi ăn, chốn ở, trại chăn nuôi của đơn vị. Các chiến sĩ rồng rắn kéo theo, ai cũng muốn chen chân, vượt lên để được gần Bác hơn. Bác vui cười nắm tay chiến sĩ này, vỗ vai chiến sĩ khác. Bỗng Bác đứng lại:

- Thôi, các cháu giẫm làm tụt quai dép của Bác rồi...

Nghe Bác nói, mọi người dừng lại cúi xuống yên lặng nhìn đôi dép rồi lại ồn ào lên:

- Thưa Bác, cháu, cháu sửa...

- Thưa Bác, cháu, cháu sửa được ạ...

Thấy vậy, các chiến sĩ cảnh vệ trong đoàn chỉ đứng cười vì biết đôi dép của Bác đã phải đóng đinh sửa mấy lần rồi...Bác cười nói:

- Cũng phải để Bác đến chỗ gốc cây kia, có chỗ dựa mà đứng đã chứ! Bác “lẹp xẹp” lết đôi dép đến gốc cây, một tay vịn vào cây, một chân co lên tháo dép ra:

- Đây! Cháu nào giỏi thì chữa hộ dép cho Bác...Một anh nhanh tay giành lấy chiếc dép, giơ lên nhưng ngớ ra, lúng túng. Anh bên cạnh liếc thấy, “vượt vây” chạy biến...

Bác phải giục:

- Ô kìa, ngấm mãi thế, nhanh lên cho Bác còn đi chứ. Anh chiến sĩ lúc nãy chạy đi đã trở lại với chiếc búa con, mấy cái đinh:

- Cháu, để cháu sửa dép...Mọi người dẫn ra. Phút chốc, chiếc dép đã được chữa xong. Những chiến sĩ không được may mắn chữa dép phàn nàn:

- Tại dép của Bác cũ quá. Thưa Bác, Bác thay dép đi ạ..

Bác nhìn các chiến sĩ nói:

- Các cháu nói đúng... nhưng chỉ đúng có một phần... Đôi dép của Bác cũ nhưng nó chỉ mới tụt quai. Cháu đã chữa lại chắc chắn cho Bác thế này thì nó còn “thọ” lắm! Mua đôi dép khác chẳng đáng là bao, nhưng khi chưa cần thiết cũng chưa nên... Ta phải tiết kiệm vì đất nước ta còn nghèo...

Bài học kinh nghiệm

Bài học mà chúng ta rút ra được trong câu chuyện này chính là một lối sống giản dị, tiết kiệm ở Bác Hồ. Dù ở địa vị càng cao nhưng Người càng giản dị, trong sạch, cả một đời không xa xỉ, hoang phí. Cuộc đời của Bác là tấm gương sáng ngời về đức: Cần, kiệm, liêm, chính, chí công vô tư. Nếp sống giản dị của Bác chính là tấm gương để mỗi người chúng ta noi theo.

Đường dẫn video câu chuyện về bác:

https://www.youtube.com/watch?v=hZV_ZQXjDMA

THỜI GIAN QUÝ BẦU LẮM

Năm 1945, mở đầu bài nói chuyện tại lễ tốt nghiệp khóa V Trường huấn luyện cán bộ Việt Nam, Chủ tịch Hồ Chí Minh thẳng thắn góp ý: “Trong giấy mời tới đây nói 8 giờ bắt đầu, bây giờ là 8 giờ 10 phút rồi mà nhiều người vẫn chưa đến. Tôi khuyên anh em phải làm việc cho đúng giờ, vì thời gian quý báu lắm”. Cũng về giờ giấc, trong kháng chiến chống Pháp, một đồng chí sĩ quan cấp tướng đến làm việc với Bác chậm 15 phút, tất nhiên là có lý do: Mưa to, suối lũ, ngựa không qua được.

Bác bảo:

- Chú làm tướng mà chậm đi mất 15 phút thì bộ đội của chú sẽ hiệp đồng sai bao nhiêu? Hôm nay chú đã chủ quan không chuẩn bị đủ phương án, nên chú không giành được chủ động”.

Một lần khác, Bác và đồng bào phải đợi một đồng chí cán bộ đến để bắt đầu cuộc họp.

Bác hỏi:

- Chú đến muộn mấy phút?
- Thưa Bác, chậm mất 10 phút ạ!
- Chú tính thế không đúng, 10 phút của chú phải nhân với 500 người đợi ở đây.

Năm 1953, Bác quyết định đến thăm lớp chỉnh huấn của anh em trí thức, lúc đó đang bước vào cuộc đấu tranh tư tưởng gay go. Sắp đến giờ lên đường bỗng trời đổ mưa xối xả. Các đồng chí làm việc bên cạnh Bác đề nghị cho hoãn đến một buổi khác. Có đồng chí còn đề nghị tập trung lớp học ở một địa điểm gần nơi ở của Bác... Nhưng bác không đồng ý:

- Đã hẹn thì phải đến, đến cho đúng giờ, đợi trời tạnh thì đến bao giờ? Thà chỉ mình bác và vài chú nữa chịu ướt còn hơn để cả lớp phải chờ uổng công!.

THỜI GIAN QUÝ BẦU LẮM

Thế là Bác lên đường đến thăm lớp chính huấn đúng lịch trình trong tiếng reo hò sung sướng của các học viên...Bác Hồ của chúng ta quý thời gian của mình bao nhiêu thì cũng quý thời gian của người khác bấy nhiêu. Chính vì vậy, trong suốt cuộc đời Bác không để bất cứ ai đợi mình. Sự quý trọng thời gian của Bác thực sự là tấm gương sáng để chúng ta học tập.

Bài học kinh nghiệm

Quý thời gian của con người là có hạn. Người ta có thể làm lại một cái nhà, một con đường,... nhưng không thể lấy lại được một tích tắc thời gian đã mất đi. Chính vì lẽ đó mà thời gian còn quý hơn vàng, bạc. Tiết kiệm thời gian là tiết kiệm thông minh và văn minh nhất.

Mỗi người đều có thể tiết kiệm được thời gian của mình. Tuy nhiên, để thực hiện điều đó chúng ta cần phải làm việc phải có kế hoạch cụ thể, chi tiết; làm việc ngăn nắp, gọn gàng; thầy cô chuẩn bị bài chu đáo trước khi lên lớp, lên lớp đúng giờ, sử dụng hiệu quả giờ học; cán bộ cần chuẩn bị nội dung tốt trước khi tiến hành tổ chức hội họp, tiếp dân,... Đó chính là tiết kiệm thời gian của mình và của mọi người.

Đường dẫn video câu chuyện về bác:

<https://www.youtube.com/watch?v=cylvfTYzcQY>

BA CHIẾC BA LÔ

Trong những ngày sống ở Việt Bắc, mỗi lần Bác đi công tác, có hai đồng chí đi cùng. Vì sợ Bác mệt, nên hai đồng chí định mang hộ ba lô cho Bác, nhưng Bác nói:

- Đi đường rừng, leo núi ai mà chẳng mệt, tập trung đồ vật cho một người mang đi thì người đó càng chóng mệt. Cứ phân ra mỗi người mang một ít.

Khi mọi thứ đã được phân ra cho vào 3 ba lô rồi, Bác còn hỏi thêm:

- Các chú đã chia đều rồi chứ?

Hai đồng chí trả lời:

- Thừa Bác, rồi ạ.

Ba người lên đường, qua một chặng, mọi người dừng chân, Bác đến chỗ đồng chí bên cạnh, xách chiếc ba lô lên.

- Tại sao ba lô của chú nặng mà Bác lại nhẹ?

Sau đó, Bác mở cả 3 chiếc ba lô ra xem thì thấy ba lô của Bác nhẹ nhất, chỉ có chăn, màn. Bác không đồng ý và nói:

- Chỉ có lao động thật sự mới đem lại hạnh phúc cho con người.

Hai đồng chí kia lại phải san đều các thứ vào 3 chiếc ba lô.

Bài học kinh nghiệm

Thông qua câu chuyện ngắn Ba chiếc ba lô, chúng ta rút ra được bài học là, trong cuộc sống cần phải biết san sẻ cùng nhau những lúc khó khăn, hoạn nạn, đừng dựa vào quyền cao chức rộng mà đàn áp kẻ yếu thế. Sống phải công bằng mới khiến lòng người khâm phục và nể trọng.

Đường dẫn video câu chuyện về bác:

<https://www.youtube.com/watch?v=kj4tyTSIVvg&pp=ygUgY8OidSBjaHV54buHbiAgQkEgQ0hJ4bq-QyBCQSBMw5Q%3D>

HAI BÀN TAY

Năm 1911, năm ấy Bác còn trẻ lắm mới khoảng 21 tuổi. Một hôm anh Ba - tên của Bác hồi ấy, cùng một người bạn đi dạo khắp thành phố Sài Gòn, rồi bỗng đột nhiên anh Ba hỏi người bạn cùng đi:

- Anh Lê, anh có yêu nước không ?

Người bạn đột nhiên đáp:

- Tất nhiên là có chứ!

Anh Ba hỏi tiếp:

- Anh có thể giữ bí mật không?

Người bạn đáp:

- Có

Anh Ba nói tiếp:

- Tôi muốn đi ra nước ngoài, xem nước Pháp và các nước khác. Sau khi xem xét họ làm như thế nào, Tôi sẽ trở về giúp đồng bào chúng ta. Nhưng đi một mình, thật ra cũng có nhiều mạo hiểm, ví như đau ốm... Anh muốn đi với tôi không ?

Anh Lê đáp:

- Nhưng bạn ơi ! Chúng ta lấy đâu ra tiền mà đi ?

- Đây, tiền đây – anh Ba vừa nói vừa giơ hai bàn tay .Chúng ta sẽ làm việc, chúng ta sẽ làm bất cứ việc gì mà sống và để đi.

Anh cùng đi với tôi chứ ?

Bị lôi cuốn vì lòng hăng hái của Bác, người bạn đồng ý. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ về cuộc đi có vẻ phiêu lưu, anh Lê không có đủ can đảm để giữ lời hứa. Còn Bác Hồ đã đi ra nước ngoài bằng chính đôi bàn tay của mình. Bác đã làm nhiều nghề khác nhau : Phụ bếp, bồi bàn, quét tuyết... và đi khắp năm châu, bốn biển để tìm con đường cứu dân, cứu nước khỏi ách đô hộ của thực dân phong kiến, giải phóng cho dân tộc.

Bài học kinh nghiệm

Câu chuyện ngắn gọn nhưng nhắc nhở chúng ta rằng, một ý chí kiên định, dũng cảm và sáng suốt, dám nghĩ dám làm sẽ mang đến cho ta những điều bất ngờ, có khi là cả sự thành công.

Đường dẫn video câu chuyện về bác:

<https://www.youtube.com/watch?v=ByWgod2EfoI>

BÁC HỒ VỚI CHIẾN SĨ NGƯỜI DÂN TỘC

Anh hùng La Văn Cầu, dân tộc Tày mãi mãi không quên bữa cơm của Bác "đãi" với rau, thịt gà... những "sản phẩm" do chính Bác nuôi, trồng. Bác hỏi thăm mẹ Cầu, gửi quà cho mẹ, dặn cán bộ tạo mọi điều kiện để Cầu về thăm mẹ, giúp đỡ gia đình.

Nhiều chiến sĩ người dân tộc đã lấy họ Hồ cho mình như Hồ Vai, Hồ Can Lịch, Hồ Văn Bột... Mùa thu năm 1964, chị Choáng Kring Thêm - chiến sĩ người dân tộc Cà Tu, tham gia đoàn đại biểu Mặt trận Dân tộc Giải phóng miền Nam được ra miền Bắc, gặp Bác Hồ. Chị Thêm kể: "Đoàn chúng tôi vừa bước xuống xe thì đã thấy Bác đứng chờ ngay ngoài sân.

Bác ôm hôn thăm thiết các thành viên trong đoàn. Chúng tôi theo Bác đến dãy bàn tiếp khách kê ngay ngoài vườn đầy hoa và nắng. Thấy tôi mặc bộ quần áo dân tộc, Bác nói:

- Cháu đúng là con gái dân tộc Cà Tu giữ được tính chất của dân tộc mình. Chị Ngân, chị Cao gặp Bác, mừng quá khóc lên. Bác dịu dàng bảo:

- Các cháu gái đừng khóc. Gặp Bác phải vui chứ. Hai cháu hãy kể cho Bác nghe bà con ta ở tiền tuyến đánh Mỹ như thế nào?

Tôi thưa:

- Thưa Bác, cháu thương, cháu nhớ Bác. Tất cả đồng bào dân tộc miền Nam đều thương nhớ Bác. Sau đó tôi kể Bác nghe một số chuyện chiến đấu của mẹ Giốn, anh Bên, em Thơ...Bác nói:

- Cuộc kháng chiến của đồng bào miền Nam ta là toàn dân, toàn diện. Trẻ, già, gái, trai, Kinh, Cà Tu, Cà Tang và đồng bào các dân tộc khác đều sản xuất giỏi, chiến đấu giỏi".

Tôi hiểu đó là Bác dành tình thương mệnh mông của Bác cho tất cả chúng ta.

Bài học kinh nghiệm

Câu chuyện ngắn gọn nhưng cho chúng ta nhiều bài học lớn: Bài học về tình cảm, sự quan tâm đối với các dân tộc anh em trong đại gia đình các dân tộc Việt Nam; bài học về vấn đề đại đoàn kết toàn dân tộc để có thành công lớn... Điều chúng ta phải quan tâm là làm gì để thực hiện đại đoàn kết toàn dân tộc, đặc biệt là việc đề ra các chính sách đối với các dân tộc thiểu số, quan tâm đến các vùng sâu, vùng xa để tạo ra sức mạnh to lớn của cả dân tộc, xây dựng đất nước giàu đẹp, mọi người dân đều ấm no, hạnh phúc.

Đường dẫn video câu chuyện về bác:

<https://www.youtube.com/watch?v=KNi3GFb2XiA>

NƯỚC NÓNG, NƯỚC NGUỘI

Buổi đầu kháng chiến chống Pháp, có một đồng chí cán bộ Trung đoàn thường hay quát mắng chiến sĩ. Đồng chí này đã từng làm giao thông, bảo vệ Bác đi ra nước ngoài trước Cách mạng tháng Tám.

Được tin nhân dân phản ánh về đồng chí này, một hôm, Bác cho gọi lên Việt Bắc. Bác dặn trạm đón tiếp, dù đồng chí này có đến sớm, cũng giữa trưa mới cho đồng chí ấy vào gặp Bác. Trời mùa hè, nắng chang chang, đi bộ đúng Ngọ nên đồng chí Trung đoàn vã cả mồ hôi, người như bốc lửa. Đến nơi, Bác đã chờ sẵn. Trên bàn đặt hai cốc nước, một cốc nước sôi có ý chừng vừa như mới rót, bốc hơi nghi ngút, còn cốc kia là nước lạnh.

Sau khi chào hỏi xong, Bác chỉ vào cốc nước nóng nói:

- Chú uống đi.

Đồng chí cán bộ kêu lên:

- Trời! Nắng thế này mà Bác lại cho nước nóng làm sao cháu uống được.

Bác mỉm cười:

- À ra thế. Thế chú thích uống nước nguội, mát không?

- Dạ có ạ.

Bác nghiêm nét mặt nói:

- Nước nóng, cả chú và tôi đều không uống được. Khi chú nóng, cả chiến sĩ của chú và cả tôi cũng không tiếp thu được. Hòa nhã, điềm đạm cũng như cốc nước nguội dễ uống, dễ tiếp thu hơn.

Hiểu ý Bác giáo dục, đồng chí cán bộ nhận lỗi, hứa sẽ sửa chữa.

Bài học kinh nghiệm:

- Câu chuyện đã cho ta hiểu sự quan tâm của Bác đến cách quản lý con người, một bài học về tâm lý và cách ứng xử sâu sắc, khôn khéo và thâm thúy cho tất cả chúng ta. Khi giận giữ rất dễ mất kiểm soát bản thân mình, khi giận lên chúng ta có thể làm nhiều việc mà không suy nghĩ đến hậu quả của nó, hoặc đưa ra một số quyết định không mấy sáng suốt, nói ra những điều không nên... chỉ để thỏa mãn cơn giận. Tội tệ hơn, vì cơn giận bạn có thể vô tình làm tổn thương đến những người xung quanh. Lưu lại trong ký ức của họ một hình ảnh không tốt đẹp về bạn. Vì vậy, trong mọi trường hợp hãy thật bình tĩnh, xử lý khéo léo tình huống để có được kết quả tốt nhất.

Đường dẫn video câu chuyện về bác: <https://www.youtube.com/watch?v=cTEXrWfuEtY>

VIỆC GÌ LÀM ĐƯỢC HÃY TỰ LÀM

Tháng 8 năm 1952 Bộ Quốc phòng mở hội nghị tổng kết cuộc chiến tranh du kích tại căn cứ địa Việt Bắc. Một buổi sáng như thường lệ, một chiến sỹ Giao hàng hội nghị xách mấy ống tre đầy nước từ dưới suối đi lên cho tất cả chúng ta dùng. Tôi và anh Hoàng đón lấy một ống tre bồng một ông già mặt quần đùi, áo may ô, khăn mặt hoàng cổ nhuộm màu lá cây đi lại gần hai chúng tôi. Anh Hoàng ghé sát vào tai nói nhỏ. Bác, Bác Hồ đây !

– Chúng tôi chưa kịp chào Bác thì Bác hỏi .

– Nước xách lên cho những chú đánh răng, rửa mặt phải không ? Không đợi chúng tôi vấn đáp, Bác nói !

– Không được thế ! hai chú đang tuổi người trẻ tuổi, buổi sáng xuống suối rửa mặt tha hồ tự do, mà còn tập thể dục có hơn không ?

– Cả hai chúng tôi đứng lặng người, Bác nói tiếp .

– Việc gì hoàn toàn có thể làm được hãy tự làm lấy, đừng bắt chiến sỹ ship hàng vì mình mà những chú không chịu nhò vào, Bác đi rồi chúng tôi còn đứng nhìn theo và vô cùng thấm thía lời nhắc nhở của Bác.

Bài học kinh nghiệm:

Qua câu truyện kể cho thấy trong đời sống khi thao tác gì phải nghĩ đến mọi người, đừng vì quyền lợi riêng tư mà xem nhẹ quyền hạn của người khác, phải tích cực lao động, của cải vật chất tự mình làm ra mới có giá trị đích thực, dù việc nhỏ hay to, phải thật sự gương mẫu, tiếp tục chăm sóc và nghĩ đến mọi người, đừng nên trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác.

Đường dẫn video câu chuyện về bác: <https://www.youtube.com/watch?v=v3-1jzjxG2I>

PHẢI CHĂM CHỈ HỌC TẬP

Hồi ấy, ít có ai được gặp Bác, nhưng tôi suôn sẻ ít lâu sau, tôi được sang thao tác bên Bác. Hàng ngày Bác thao tác ở nhà riêng. Thường Bác tự đánh máy lẩy. Hết giờ thao tác, Bác cùng hoạt động và sinh hoạt chung với đồng đội. Vui nhất là sau giờ thao tác buổi chiều. Bác thường cùng bạn bè trong cơ quan đánh bóng chuyền. Bác già, tay cứng nên búng bóng yếu, “đôi phương” muốn gỡ điểm, thường phát bóng vào chỗ Bác, Bác liền nói to :

– A, “truy tử” hả. Bác vừa nói vừa nhảy lên đỡ bóng. Có lần đôi phương phát bóng “ác” quá, Bác biết không đỡ được, liền kêu :

– Trường, Kỳ, Kháng, Chiến đâu ? Cứu bóng ! Người đánh lẫn người xem cười vui tươi. Bây giờ theo chủ trương giảng dạy và tu dưỡng cán bộ, cơ quan chọn cử 1 số ít cán bộ trẻ ra quốc tế học. Tôi cũng ở trong số đó. Nhưng tôi không muốn đi. Biết được điều đó, Bác liền gọi đến. Bác hỏi, tôi vẫn đáp Bác :

– Dạ, thưa Bác, cháu muốn được công tác làm việc ạ .

– Thế cháu muốn công tác làm việc thật tốt không?

– Có ạ.

– Có muốn Giao hàng nhân dân được không?

– Có ạ .

– Thế thì phải đi học. Bây giờ có điều kiện kèm theo thì phải học tập. Học tập để hiểu nhiều, biết nhiều. Có hiểu nhiều biết nhiều, mới ship hàng nhân dân tốt được . Sau khi giảng giải và khuyên tôi đi học là thiết yếu, Bác dặn :

– Đi học thì phải chịu khó, cần mẫn học tập. Chưa hiểu thì hỏi, không được giấu dốt, đã hiểu rồi thì bảo lại cho bạn cùng hiểu . Rồi Bác lấy cái hộp thuốc lá của Bác đưa cho tôi. Bác nói :

– Bác cho cháu cái hộp này để đựng kim chỉ, ngoài giờ học thiêu, thừa, vá, may. Con gái phải biết làm những điều đó . Tôi sang nước bạn ở khu học xá, rồi vào trường sư phạm. Tốt nghiệp xong, tôi về nước, dạy học ở Việt Bắc cho đến ngày thắng lợi thực dân Pháp, tôi mới về Hà Nội Thủ Đô.

Bài học kinh nghiệm:

Ngày nay, khi quốc gia ngày càng tăng trưởng, yên cầu mỗi cán bộ, đảng viên phải không ngừng ra sức học tập để nâng cao trình độ trình độ, chính trị, trao dồi đạo đức cách mạng. Dù trong thực trạng khó khăn vất vả nào thì cũng phải sắp xếp nỗ lực vươn lên tự học tập, điều tra và nghiên cứu, học hỏi kinh nghiệm, nâng cao trình độ hiểu biết để ship hàng nhân dân được tốt hơn, hoàn thành xong tốt trách nhiệm mà Đảng và Nhà nước phó thác .

Đường dẫn video câu chuyện về bác: <https://www.youtube.com/watch?v=v3-1jzjxG2I>

PHẢI BIẾT QUAN TÂM VỚI MỌI NGƯỜI

Hội trường Đảng Nguyễn Ái Quốc còn ở địa thế căn cứ kháng chiến Việt Bắc, một lần Bác Hồ đến dự lễ bế giảng của trường. Xuống thăm căn phòng nhà bếp, Bác thấy làm cỗ có vẻ như linh đình, Bác nói với chiến sỹ đảm nhiệm trường : “ Này, bé mạc, chứ không phải ” Bé bụng ” đâu nhé ! Kháng chiến còn khó khăn vất vả lắm đấy, những chú ạ ” .

Đến bữa ăn, thấy mâm cơm chỉ có một bát, một đôi đũa, Bác hỏi : “ Thế Bác ăn với ai ? ”. Đồng chí đảm nhiệm gãi đầu gãi tai : “ Dạ, xin để Bác ăn riêng cho tiện ... ”. Bác ngắt lời : “ Không tiện gì cả. Thế ra những chú muốn cho Bác ăn trên ngai trước à ? ”. Bác đòi phải bê những món ăn của cán bộ, nhân viên cấp dưới nhà trường lên cho Bác xem, rồi Bác bảo kê thêm bàn và ghế cho mọi người cùng ăn với Bác.

Bổ trí xong xuôi cả rồi, Bác mới vui tươi, bảo mọi người: Ngồi cả vào đây, ăn chung với Bác, ăn một mình thì Bác ăn sao được ? Khi Bác lên trò chuyện với những học viên, chiến sỹ đảm nhiệm trường trình làng : “ Bác Hồ sẽ huấn thị cho tất cả chúng ta ”. Bác cười mà bảo rằng : “ Tôi chuyện trò với những chiến sỹ thôi, chứ có “ huấn thị ” gì đâu ” .

Buổi tối, Bác ở lại trường để thao tác. Các chiến sỹ mang đến cho Bác một chiếc đèn tọa đẳng rất sáng. Khoảng 9-10 giờ tối, Bác cầm đèn đó xuống văn phòng trường và bảo rằng : “ Đèn này to, tốn dầu lắm ! Bác còn thao tác khuya, một chiếc đèn con thôi cũng đủ. Các chiến sỹ đổi cho Bác chiếc đèn khác ” .

Sáng sớm hôm sau, trước khi Bác chia tay trường, chiến sỹ đảm nhiệm hỏi Bác có điều gì căn dặn thêm về việc làm của trường. Người nói : “ Tôi chỉ mong là những chiến sỹ đừng chăm sóc đến tôi quá mà phải chăm sóc đến mọi người hơn ” .

Bài học kinh nghiệm:

Sống phải biết chăm sóc đến mọi người vì quyền lợi của toàn thể nhân dân, vì tiềm năng chung của quốc gia, lối sống phải đơn giản và giản dị, nhã nhặn, có niềm tin đoàn kết, giúp đỡ nhau trong đời sống. Cán bộ, hội viên, phụ nữ tích cực tuyên truyền, hoạt động chị em rèn luyện phẩm chất đạo đức phụ nữ Nước Ta, giúp nhau cùng tiến .

Đường dẫn video câu chuyện về bác:

https://www.youtube.com/watch?v=OWpC-8K_WzI

